

- ▶ İNSANCA YAŞAM, İKLİM ADALETİ
- ▶ EŞİTLİK, ÖZGÜRLÜK, BARIŞ
- ▶ İRKÇILIĞA KARŞI GÖÇMENLERLE DAYANIŞMAK İÇİN

HAYDI 1 MAYIS'A

SAĞA KARŞI YEŞİL SOL'A OY VERELİM
EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK İÇİN SOKAKTA DİRENELİM

TİP'İN İTTİFAK BÜKÜCÜLÜĞÜ

Seçimlere neredeyse 25 gün kalmışken ana akım muhalefetin dışında sol muhalefet içinde oluşan Tıp merkezli çatlak hiçbir olumlu yan taşımıyor. Eminim 2018 seçimlerinde bugünün TİP üyelerini sırtlarında meclise taşıyan HDP'li arkadaşlarımız kendilerini doktor Frankeştayn'a biraz olsun benzetiyorlardı. Mevcut tartışma tek taraflı değil çünkü. Bu tartışmanın sürdürülüş biçiminde ve daha da önemlisi böyle bir sorunun gündeme gelişinde elbette HDP'lilerin katkısı azımsanamaz.

TİP'in herhangi bir virajda HDP'yle arasına mesafe koyması, beklenmesi gereken bir hamleydi. TİP'in programında Kürt sorununu ele alış tarzı, Türkiye'de ezen ülke sosyalistlerinin geleneksel bakışından bir milim farklı değil çünkü. Bu parti programında, "TİP, Kürt halkının kendi geleceğini ve kaderini belirleme hakkını kabul eder. Bununla birlikte, bu hakkın kullanımına dair tutumunu işçi sınıfı mücadelesinin çıkarları doğrultusunda oluşturur. Kürt halkının haklı taleplerinin savunulması ve desteklenmesi, Kürt siyasal hareketinin yönelim ve tercihlerinden bağımsız bir ilkedir" diyor. Sorsanız, TİP içerisinde bu programın yazılı sürecine katılanların kendilerine Leninist dediklerine tanık olabilirsiniz. Ama, ezen ülke sosyalistlerinin ezilen ülkenin mücadelesini sürdürenlere koşullu destek vermesi, bu örnekte, Kürt halkının işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda Kürtlerin mücadelesinin destekleneceğinin söylenmesi, Lenin'in hayatının sonuna kadar ısrar ettiği ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesiyle uzaktan yakından bir bağa sahip değildir.

Aynı şekilde, programlarında, "TİP, Kürt halkını ve mücadelesini, Türkiye'deki özgürlük mücadelesinin ve işçi sınıfı öncülüğündeki devrimci halk hareketinin vazgeçilmez bileşenlerinden biri olarak değerlendirdir. Kürt siyasal hareketi ile TİP arasındaki ilişkiler, işçi sınıfının çıkarları ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçları göz önünde bulundularak belirlenir" diyen bu parti liderliğinin, ezen ülkenin sosyalistlerinin görevini hatırlamaları acil bir zorunluluk. Kürt halkının mücadelesini desteklemeyi

işçi sınıfının çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda ele almak demek, bu kendinden menkul ihtiyaçların tarifine göre Kürtlere verilecek desteğin niteliğinin değişmesi demektir. Örneğin bu seçimlerde işçi sınıfının çıkarlarının her nedense TİP'in mecliste 4 değil de 14 sandalyeyle temsilinden geçtiği öngörüsü yapılırsa, Kürt halkıyla kurulacak ilişki de buna göre tayin edilir.

Kürt halkının ya da ezilen bir halkın mücadelesine, çok ulvi sözlerle, hedeflerle, hatta işçi sınıfının çıkarları gibi yüce amaçlarla da olsa şart koşmak, şart koşanı o sosyal şovenizm adı verilen alanın sınırları içine sokuverir. Ezen ulusun işçilerinin görevi, ezilen halkın mücadelesini koşulsuz desteklemektir.

Destek, evet destek.

Koşulsuz, evet koşulsuz!

Bu desteği, ezilenlerin talep ettiği desteği verirken, varsa işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda eleştirileriniz, bu eleştirileri yaparsınız. Bu yüzden Lenin bu yaklaşımı, "eleştirel ama koşulsuz destek" diyerek vurgular. Kürt halkının en büyük talihsizliği, ittifak halinde olduğu kurumların bazılarının Lenin'in yaklaşımını, sınırsız eleştiri ve koşullu destek şeklinde ele almış olmalarıdır. Bu yaklaşımın TİP içinde bu prensibi bilenleri rahatsız etmemesi ise yükselen bir sol odağın rüzgarı içinde gezinmenin yarattığı geçici zafer sarhoşluğuyla açıklanabilir.

Ya göçmenler

Bu parti şimdi kurucularının beklediği bir ilginin ötesinde büyüme temposu yakalamış olsa da çekirdek liderliğinin Kemalizm ve Stalinizm'le hesaplaşmayı başaramamış bir gelenekten geldiği çok açık. Bu sadece Kürt sorununa yaklaşımda değil göçmen meselesinde aldıkları tutumda da görülüyor.

Bir televizyon programında partinin genel başkanına önümüzdeki dönemde meclisteyken ve Kılıçdaroğlu seçimi kazandığında göçmenleri geri gönderme yasası çıkartmak isterse tutumunuz ne olur sorusuna Erkan Baş'ın yanıtı özetle "Kahrolsun emperyalizm ve AKP iktidarı çok berbat" demek oluyor.

Göçmenleri geri gönderme yasası, kim tarafından meclise sunulursa sunulsun, ırkçı bir yasadır. Bu yasaya kesin bir hayır diyemeyenler ve göçmen sorununu ana akım medyanın ele aldığı gibi alanlar sol adına çok tehlikeli bir manevra yapıyorlar demektir. Baş, bu televizyon programında, AKP'yi, ABD'yi, elbette AB'yi Suriye'nin bugünkü durumundan sorumlu tutarken yaklaşık 500 bin Suriyeliyi öldürmüş olan Esad'ın diktatörlüğüne dair bir eleştiride bulunmamıştır.

Göçmen tartışmasında daha rahatsız edici bir yaklaşım ise yine Baş'ın bir soruyu yanıtlarken, ülkesinden "göç etmek zorunda olan herkesin hayali geri dönme" demesi. Fakat TİP'liler daha yüce gönüllüler ve şu anda Suriye'nin pek de geri dönülebilecek gibi bir yer olmadığını farkındalar. Bu yüzden de özetle "Suriye'nin yeniden inşasını üstlenelim. Borcumuzu ödeyelim" gibi tuhaf açıklamalar yapıyorlar. Geri kabul anlaşmasında ise birden daha milli bir öne devreye giriyor bu siyasi çevrenin sözcülerinde. Baş, geri kabul anlaşmasının iptal edileceğini ama dış politikanın tümüyle değişmesi gerektiğini söylerken, dış güçlerin elbette AKP'nin desteğiyle Suriye'yi parçalayıp bütün yükünü de Türkiye'nin sırtına yüklediğini ifade edebiliyor.

Klişelerin arka arkaya sıralandığı bu konuşmada ne göçmenlerle tam çaplı bir politik ve insani dayanışma zorunluluğu görülüyor ne de Suriye'de iç savaşın çıkmasında halk düşmanı Esad'ın rolüne değiniliyor. Ortada dev bir problem var ve "AKP, ABD eliyle iktidara oturtuldu", "BM, AB, Körfez sermayesi hepimiz yaktınız Suriye'yi bedelini Türkiye'ye ödetmeyin", "Nüfusun yüzde 10'u kadar bir göçmen hangi ülkeye giderse gitsin sorun yaratır" gibi iddialarla TİP göçmen konusundaki politikasını çok şey söyleyerek hiçbir şey söylememek üzerine kuruyor. Göçmenlerle aktif bir dayanışmaya girmek yerine hiçbir şey söylememek ise Türkiye işçi sınıfının göçmenlerle dayanışmasının önüne dikilen bir engel olarak görülmelidir.

Millet İttifakı ve devletin toparlanması

Yine aynı programda çok ilginç bir şey söyleniyor Baş tarafından: "Millet İttifakı devletin, biz ise halkın sigortasıdır." Cumhuriyet İttifakı'nın ve Erdoğan rejiminin devleti yıktığını, devleti toparlama görevinin Millet İttifakı'nda olduğunu, halkın çıkarlarını savunmanın ise kendilerinin sorumluluğunda olduğunu söylüyor.

Erdoğan iktidarının devlet içinde ağır bir hasar yarattığı doğrudur. Ama bu AKP öncesi devletin de çok matah bir şey olduğu anlamına gelmez. Bir sosyalist, kimin devletin sigortası olacağıyla ilgilenmez. devlete ilişkin başka tasarrufları vardır sosyalistlerin: "Egemen sınıfın işçi sınıfını ezmek için icat edilen komitesidir" gibi. AKP'den önce de devletin rolü buydu AKP ile de devletin rolü bu olmaya devam etti. Daha da kötüsü seçimleri Kılıçdaroğlu kazandığında da devletin rolü işçi sınıfını ve ezilenleri bastırma olmaya devam edecek. Burada, hem devletin rolü konusunda bir belirsizlik yaratmak hem de Erdoğan öncesi devleti olağan bir siyasi organizma olarak algılamak gibi büyük bir hata yapılıyor.

Bunların nedeni, altını bir kez daha çizmek bir zorunluluktur, kemalizm ve Stalinizm'le hesaplaşamamış olmasında yatıyor. Baş'ın başka bir programda "91'de Sovyetler Birliği yıkıldığında bu yana dünyada savaş olmayan tek bir gün yok. Her gün savaşlar arttı, kan döküldü. Sosyalizm bir güç olarak sahnedeki çekildiği andan itibaren emperyalizm dolu dizgin saldırdıya geçti" diyerek hem SSCB'nin kendinin emperyalist bir güç olduğunu, hem 1991 öncesi dünyanın savaşız ve işsiz bir dünya olduğunu, örneğin SSCB'nin Afganistan işgalini görmezden gelerek savunuyor. Ve ayrıca bürokratik bir devlet kapitalizmini sosyalizm olarak anlatıyor. Stalinizm tartışması bu yüzden her zaman günceldir. Tarihin bir anında bir ülkede yaşanan bir olayı tanımlamak anlamına gelmez sadece, aynı zamanda sosyalizm anlayışımızı açığa çıkarır, daima ezilenlerden yana olup olmadığının turnusol kağıdıdır.

Kemalizm'e yaklaşım ise tüm bir cumhuriyet tarihinde ezenlerle

mi ezilenlerle mi aynı safta olduğunuzu gösterir. Bundan sonra milli günleri övgü dolu sözlerle ananlar, Taner Akçam'ın Agos'ta yayınlanan ve Dersim katliamında zehirli gaz kullanma emrini kimlerin verdiğini kanıtlayan belgeleri sunduğu makaleye bakmalılar.

Bütün ittifak ruhunu çiğneyerek, seçim barajını sayesinde aştığı ve ana gövdesini ezilen halkın oluşturduğu partiyle bazı bölgelerde yarışmaya karar vermiş olması TİP'i savunmak için canla başla çalışan arkadaşların şu sözlerini haklı çıkartmıyor me yazık ki: "Stratejik ayrılıklar, taktik ihtilaflar, hatta sert polemikler de mücadelenin bir parçası. Ancak bu ayrılık ve ihtilafları gündeme getirip tartışırken 14 Mayıs sonrasında kaçınılmaz olarak gündeme gelecek mücadele ortaklık ve omuzdaşlığımıza zarar vermezme özenini gösterebilmeliyiz."

Ortada bir stratejik ayrılık yok. Kabaca, "senin sayende barajı aşarım ama barajı kendi gücümle aşıyormuş gibi yapar, mecliste neden TİP'in güçlü olması gerektiğini anlatırım, bunu yaparken Ergenekon bir tertiptir der, bazı adaylarımın da Barış Pınarı hareketi gibi askeri operasyonları savunmasına ses etmem, gerekirse protokol de tanımayarak kritik bölgelerde içinde olduğum ittifaka rakip adaylar çıkartırım" diyen bir grup var.

İnsanların kafasını karıştırmak için bin bir seçim varyasyonu icat eden bu yaklaşıma en iyi yanıtı Demirtaş verdi. İki sosyal medya mesajında "Aklındaki, gönlündeki partiye oy vermek için çok haklı nedenlerin olduğundan eminim. Ama senin oyunla milletvekili çıkarılmazsa bunun çok ağır sonuçları olacak. Lütfen akılcı olanda birleşelim (...) Oyunu, milletvekili çıkarabilecek partilere ver lütfen. Milletvekili kazandırmayan her oy, Erdoğan'a yarayacak" diyen Demirtaş'a yanıt olarak, ittifakın TİP lehine tasarrufta bulunmasını dile getirebilenler, seçimden sonra lazım olacak omuz omuz mücadele, seçimden önce alınan tutumlara sıkı sıkıya bağlı olduğunu görmek zorundalar.

ÜMIT ÖZDAĞ YİNE İRKÇİLİK YAPTI

Son yıllarda yürüttüğü göçmen düşmanı ve ırkçı siyasetle adını sıkça duyuran Ümit Özdağ provokasyonlarına seçim sürecinde de devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde önce İstanbul Ümraniye’de kurulan Yeşil Sol Parti standına yaklaşan Özdağ, standın boş olmasını fırsat bilerek “Yeşil Sol Parti standının önüne geldik ama kimse yok. Muhtemelen dağıldılar.” sözlerini sarf etti. Twitter hesabından yayınladığı videonun ardından Özdağ ve Yeşil Sol Partili yetkililer arasında tartışmalar yaşandı, Özdağ Yeşil Sol’un başka yerlerdeki çalışmalarını taciz etmeyi sürdürdü, Kartal’da da Yeşil Sol Parti standının yanından geçerken, “Bak kimler var bak; dağdan şehre inenler var” dedi.

Ümit Özdağ’ın provokasyonları bununla da sınırlı kalmadı. Sokakta partisinin propagandasını yapan Özdağ, oyunu HDP’ye vereceğini açıklayan genç bir kadına karşı “Halbuki sen hiç katillere benzemiyorsun, HDP’nin içinde o kadar çok katil var ki...” ifadelerini kullandı. Videonun sosyal medya platformlarında yaygınlaşmasının ardından çeşitli gruplar genç kadının kişisel bilgilerini paylaşarak tutuklanması çağrısını yaptı. Gözaltına alındığı iddia edilen genç kadın hakkında yasal işlem yapıp yapılmadığı bilinmezken, Diyarbakır Barosu faşist Ümit Özdağ hakkında suç duyurusunda bulundu. Baro yaptığı açıklamada “Zafer Partisi Genel Başkanı hakkında; seçim etkinliği esnasında “HDP’li ve YSP’li seçmenlere istinaden ‘katil’ ve ‘dağdan inmişler’ şeklinde sarf ettiği sözler nedeniyle, “Halkın Bir Kesimini Alenen Aşağılanması Suçu” kapsamında Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulunulmuştur” dedi.

TÜRKİYE KAPİTALİZMİ YENİ BİR KRİZE SÜRÜKLENİYOR

VOLKAN AKYILDIRM

Çoğu seçmen için önemli olan Erdoğan’ın gidip gitmeyeceği, 20 küsur yıllık AKP iktidarının bitip bitmeyeceği, başkanlık sistemi adı verilen baskıcı rejimin sona erip ermeyeceği.

Yüksek enflasyondan, yetersiz kamu hizmetlerinden, deprem sonrası yaşanan felaketten, tonlarca adaletsizlikten bıkan ve yorulanların bir ön kabulü daha var: Erdoğan gitse de ekonomi düzelmeyecek. Çoğu kişi Türkiye ekonomisinin sorunlarının kısa vadede çözülemeyeceğini düşünüyor.

Bu haklı, fakat eksik ve bu yüzden yanlış bir kanaat.

Döviz krizi ve iflas

Seçimlere günler kala, Merkez Bankası’nın kuru baskılamak ve TL’nin sert düşüşünü önlemek için döviz rezerverlerini satma politikası bir kez daha duvara çarpmış gözüküyor. Rezervlerin eksiye geçtiği söyleniyor. Sıcak para denilen nakit döviz bulanamadığı için piyasada dolar yükseliyor. Devletin denetiminden kaçmak isteyen şirketler, yasadışı fakat fiili pazarlarda kuru gerçekte olduğundan yüksek kabul ediyor.

Türkiye’ye yatırım yapan yabancı finans şirketlerinin aracısı konumundaki büyük uluslararası bankaların seçim sonrasına dönük tahminleri örtüşüyor:

1- Erdoğan kazanırsa, kur yükselecek (TL de-

ğer kaybedecek).

2- Kılıçdaroğlu kazanırsa, kur yükselecek (TL değer kaybedecek).

3 - Muhalefet başkanlığı alıp, Cumhurbaşkanlığı meclis çoğunluğunu kazanırsa (TL yine değer kaybedecek).

Bir işçi için bunun doğrudan anlamı, sadece ithal ürünlerin değil hammaddesi ve üretim girdileri dolar üzerinden hesaplanan bir dizi üründe fiyat artışı patlamalıdır. Geçim maliyet artarken, alım gücünün düşmesidir.

Borç krizinin patlak verdiği 2018’den bu yana, her fırsatta enflasyonun, yani fiyatlarının artış hızının düşeceğini söyleyen iktidar 20 küsur yılın sonunda bunu başaramamıştır. Üstelik tüm ekonomik politikaları iflas etmiştir.

Kaynak sorunu ve borçlar

Türkiye kapitalizminin mali bunalımları, AKP iktidarı ile başlamadı. Türkiye işçi sınıfının emeğini sömüren kapitalist aileler, çarkı döndürmek için gereken döviz hiçbir zaman elde edemedi ve dış kredilere bağımlı bir ekonomik düzen kuruldu.

İthalat, her zaman ihracattan üstün geldi. Cari açık denen şey bir türlü kapatılamazken, şirketlerin dış borcu toplam 442.9 milyar dolara ulaştı. Bu borcun yıllık ödemesi (çoğu faiz) üzerine cari açık eklendiğinde Türkiye kapitalizminin çarklarının dönmesi için 230

milyar dolar’a ihtiyaç var.

Küresel finans sermayesinin büyük oranda çekildiği Türkiye’ye, doğrudan yatırım yapmak isteyen büyük sanayi şirketleri yok.

Erdoğan yönetiminin sonu yaklaşırken, 2018’deki koşullar yeniden oluşmuş durumda.

Muhalefetin gövdesini oluşturan Millet İttifakı partilerine göre kendi yönetimleri oluştuğu takdirde, gereken “sıcak para” bulunacak. Cumhurbaşkanı adayını Kemal Kılıçdaroğlu 300 milyar dolar yatırım getireceğini vaat ediyor. Bunu neye dayandırıyor belirsiz. Dünyada sıkı para politikaları geçerli. Kredi muslukları kapalı. Ve yatırımcılar “güvenli liman” dedikleri Batı devletlerinin piyasalarında duruyor.

Millet İttifakı alttan alta “acı reçete” uygulanabileceğini, faizlerin yükseltilmesi ile para politikalarının sıkılaştırılacağını, AKP’nin yarattığı “enkazı” kaldırmanın zorlu olacağını söylüyor.

İşte burada “Erdoğan gitse de ekonominin düzmesi yıllar alacak” kanaatinin eksikliğinin varlığı yanlıya geliyoruz. Eğer kapitalistlerden kazançlarına göre vergi almayı, enerji sektörünü devletleştirip fiyatları aşağı çekmeyi, ücretleri yükselterek tüketimi artırmayı göze alsalar o kadar da uzun sürmeyebilirdi.

Seçimlerde kim kazanırsa kazansın, işçileri zorlu ve mücadele dolu günler bekliyor.

İMAR AFFI ELEŞTİRİSİ ERDOĞAN’A MI KALDI?

AKP lideri Recep Tayyip Erdoğan, depremin yarattığı yıkımın boyutunu arttıran İmar Barışı’nı unutarak bir kez daha kendi uygulamalarını eleştirdi. Geçtiğimiz günlerde çıktığı bir televizyon programında “Aynı şekilde İmar affi diyorsunuz. Bu konuyla ilgili parlamentoya ilgili, Anayasa’nın aklında kaldığı kadarıyla 50. maddesi olsa gerek, bunların içerisinde katalog suçlar var. O da yerini alacak. Biz onunla daha da köşeye sıkıştıracağız. Bu işin affı maffi olmaz” ifadelerini kullanarak imar affı çıkarmanın katalog suçlar kapsamına alınacağını söyleyerek izleyenleri şaşırttı.

Ancak Erdoğan hükümetinin “İmar Barışı” için yürüttüğü çalışmalar ve 2019 Yerel Seçim kampanyasında bu meseleyi dile getirdiği çeşitli konuşmalar da hala hafızalarda yerini koruyor. 144 bin 556 Maraşlı, 88 bin 507 Malatyalı, 205 bin de Hataylı’nın bu uygulamadan yararlandığını ifade eden Erdoğan, affı “vatandaşımızın sorununu çözdük” diyerek

duyurmuştu.

“İmar Barışı” uygulaması devletin para karşılığı mevcut imar kanun ve yönetmeliklerine uygun olmayan yapılara “yapı kayıt belgesi” vermesi anlamına geliyordu. 2018’de Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde çıkarılan imar affında Türkiye çapında 3 milyon 152

bin yapıya kayıt belgesi verildi. Depremin etkilediği 10 ilde imar affı kapsamında verilen yapı kayıt belgesi sayısı tam 294 bin 166 oldu. Devletin bu süreçte elde ettiği gelir 19 milyar 203 milyon lira olarak kamuoyuna yansısı da bazı kaynaklarda bu meblağın 26 milyar liraya kadar çıktığı belirtiliyor.

DİRENİŞ MACRON'UN SALDIRISINI PÜSKÜRTEBİLİR

Geçtiğimiz hafta Paris, Marsilya, Nice, Lyon, Toulouse, Montpellier, Chambéry ve Nantes dahil olmak üzere Fransa'nın çeşitli şehirlerinde kendiliğinden protestolar patlak verdi. Fransa anayasa mahkemesinin Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'un emeklilik saldırılarının yasal olarak kabul edildiğini açıklaması halkın öfkesini patlamasına neden oldu.

Protestolar, Macron ve hükümetinin bu önlemi demokratik olmayan bir şekilde geçirmesine karşı şiddetlendi.

Mahkeme yeni emeklilik yasasının altı bölümünü iptal etti ancak emeklilik yaşının iki yıl daha uzatılmasını onayladı. Mahkeme ayrıca solun bir kısmı tarafından mevcut emeklilik yaşını koruyacak alternatif bir yasanın referanduma sunulması talebini de reddetti.

Mahkeme kararının ardından Macron'un yasayı uygulamak için resmi olarak 15 günü vardı ama Macron erkenden yasayı uygulamaya başladı.

Bu mücadelenin sona erdiği sadece sendika liderlerinin stratejisinin başarısız olduğu anlamına geliyor.

Sendika liderlerinin koordinasyonu şimdi "tüm işçileri, gençleri ve emeklileri 1 Mayıs'ı emeklilik reformuna karşı ve sosyal adalet için olağanüstü ve popüler bir seferberlik günü haline getirmeye" çağırıyordu.

Bu mücadeleyi erteleyen bir yaklaşım. O kadar yavaş ki dört ana demiryolu sendikası bu hafta perşembe günü için "demiryolu öfkesini ifade etme günü" çağrısında bulundu. Sendikaların basın açıklamasında "Bu yasa iptal edilene kadar yolumuza devam etmeyeceğiz" denildi.

Bazı sendika liderleri 1 Mayıs'ı direnişin son perdesi olarak görüyor. CFDT genel sekreteri Laurent Berger, yasa geçtikten sonra hükümetle görüşmelere geri dönmek istediğini söylemişti.

Ancak genişletilmiş bir genel grevi temel alan yeni bir strateji hala kazanabilir. Şubat 2006'da hükümet İlk İstihdam Teması (Fransızca CPE) olarak bilinen bir tedbiri kabul etti. Bu önlem, gençlerin istihdamını arttırmanın yolunun onların haklarını ellerinden almak olduğunu savunuyordu.

İşçiler ve gençler grev yaptı ve milletvekilleri destekledikten sonra bile buna karşı protestolarını sürdürdüler. Sonunda, nisan ayında - yasanın resmi olarak kabul edilmesinden iki ay sonra - Başbakan Dominique de Villepin CPE'nin uygulanması için "koşulların yerine getirilmediğini" açıkladı.

Parlamentonun çıkarttığı yasayı sokaklar ve işyerlerindeki direniş püskürtebilir.

ÇİN, BATI BLOĞUNDA BÖLÜNMELELER YARATIYOR

Çin devlet başkanı
Şi Jinping

Brezilya'nın sosyal demokrat başbakanı Lula da Silva, geçtiğimiz hafta Çin'i ziyaret etti. ABD başkanı Joe Biden, her ne kadar geçtiğimiz Ekim ayında aşırı sağcı Jair Bolsonaro'ya karşı kazandığı zaferi memnuniyetle karşılamış olsa da Lula'nın Çin'de söylemiş olduğu sözlerden aynı ölçüde hoşlandığını düşünmek zor. Lula Şangay'da Amerikan dolarına alternatif olacak yeni başat para birimleri için çağrıda bulunuyordu: "Her gece kendime soruyorum, neden tüm ülkeler ticaretlerini dolar bazlı yapmak zorunda?"

Pekin'de ise daha da ileri giderek şunları söylüyordu: "Çin'le ilişkilerimizdeki çıkarımız yalnızca ticari değil. Ortak politik çıkarlarımız var ve Birleşmiş Milletler'de daha fazla temsiliyet sağlayarak dünyanın yönetiliş şeklini değiştirmek ve yeni bir jeopolitika inşa etmekle ilgileniyoruz. Bununla birlikte Rusya ve Ukrayna'yı anlaşma masasına oturtmak için, içinde Çin'in de olduğu bir devletler topluluğundan bahsediyor ve ABD'ye "savaşı kıskırtmaktan vazgeçmesi ve barış konuşmaya başlaması" için çağrıda bulunuyordu.

Lula kabul etmese de burada ekonomi çok büyük bir rol oynuyor. *Financial Times*'in işaret ettiği üzere, "iki ülke arasındaki ticaret, Çin'in Brezilya'dan ziraat ve maden ürünleri alması ve ülkenin geniş tüketici piyasasına ve altyapı sektörüne yatırımlar yapması ile birlikte, geçtiğimiz on yıl içinde 150 milyar dolara sıçramış durumda ... Lula aynı zamanda ABD tarafından ticari yaptırımlara çarptırılan telekomünikasyon firması Huawei'yi de ziyaret etti."

Brezilya 20. Yüzyıl boyunca dikkate

değer ölçüde sınav gelişim göstermesi bakımından küresel Güney'deki birkaç büyük ekonomiden biri. Ancak neoliberalizmin küresel zaferi, ülkeyi geçtiğimiz 40 sene boyunca kendi sanayilerine uyguladıkları korumaları kaldırmaya zorladı; tıpkı yeniden dünya pazarına girmekte olan Çin gibi. Bunun sonucu, sanayinin küçülmesi ve eski sömürge ve yarı sömürge modeline, yani gıda ve ham madde ihracatına bir geri dönüş oldu, bu defa ağırlıklı olarak Çin'e.

Fakat Çin'in Brezilya'yla flörtündeki esas başarı daha geniş bir eğilimle, Çin'in Batılı kapitalist bloğu bölmesiyle alakalı. Biden yönetimi, müttefiklerini cepheleştirmeye ve Çin'den koparmaya çalışıyor, bu da müttefiklerinin Çin'den başlayan tedarik zincirlerine olan bağımlılığını azaltmaları demek. Ancak bu plan çalışmıyor.

Geçtiğimiz hafta Fransa başbakanı Emmanuel Macron da Çin'e bir ziyarette bulundu. Avrupa'nın birliğini göstermek için yanında Avrupa Komisyonu başkanı Ursula van der Leyer'i de götürdü. Bu fena şekilde geri tepti. Çin devlet başkanı Xi Jinping, gösteriş yapmasına izin vererek Macron'u ağırlarken, Çin'e dair çok daha eleştirel tutum alan von der Leyen'e ise soğuk davrandı.

Macron bir röportajda Avrupa'nın ABD ve Çin arasındaki hesaplaşmanın içine sürüklenmemesi gerektiğini söylediği için NATO'nun şahin kanatları tarafından ateşe tutulmuştu. Pekin'in bir diğer ziyaretçisi ise Almanya'nın Yeşiller Partisi çıkışlı kavgacı dış işleri bakanı Annalena Baerbock'tu. Baerbock'un gider gitmez yaptığı konuşma ise pek çokları tarafından "Çin'i Tayvan konusun-

da uyarmak" olarak yorumlanmıştı. Bu, Alman ordusunun kronik zayıflığı göz önünde bulundurulunca biraz komik bir durum tabii.

Her durumda Baerbock Avrupa egemen sınıflarının hakim hatından çıkmış durumda. Von der Leyen dahi "Çin'den kopmak ne gerçekçi, ne de Avrupa'nın çıkarıdır" şeklinde konuşmuştu. Macron, düzinelere Fransız iş adamını da yanında götürmüştü. Çin'de yatırım ve Çin'le ticaret Alman kapitalizmi için Çin'den kopuşu savunmasını imkansız kılacak kadar önemli.

Ve zaten ABD ve Çin arasındaki, 5 sene önce Donald Trump döneminde başlayan ticaret savaşlarına rağmen şimdiye kadar yalnızca ufak tefek yaşandı. Bazı büyük şirketler yatırımlarını Çin'den çekip Vietnam ve Malezya gibi başka büyük Asya endüstriyel ekonomilerine kaydırdılar. Ancak bu ülkelerdeki üretim Çin'de üretilen parçalara ciddi biçimde bağımlı. Apple geçtiğimiz yirmi yıl içindeki olağanüstü başarısını, kısmen de olsa, hem büyüklük hem de uzmanlık bakımından vazgeçemeyeceği, Çin'de kurduğu üretim kompleksine borçlu.

Avrupa Birliği'ni bölmek çok zor bir iş değil. George Bush bunu 2003'teki Irak savaşında başardı. Vladimir Putin ise 2008 ve 2014 yıllarında Gürcistan ve Ukrayna üzerinden aynı şeyi yapmıştı. Ancak Çin'in Batı bloğunu bölme kabiliyeti salt devletlerarası rekabeti kullanarak zekice diplomasi yapma becerisinden kaynaklanmıyor. Bunun esas sebebi Çin'in üretici ve hammadde tüketicisi olarak rolü ve bu rolünün onu vazgeçilemez bir ortak haline getirmesi. Washington'un bunu tersine çevirmesi çok zor olacak.

HAYVAN, SOKAK, YAŞAM İNİSİYATİFİ'NDEN GÜLİZ GÜNDÜZ:

“HAYVANLARA DÖNÜK ŞİDDETİN ARTMASININ SEBEBİ CEZASIZLIK”

Ankara'da kurulan Hayvan, Sokak, Yaşam İnisyatifi geçen hafta bir basın açıklamasıyla ilk kez sokağa çıktı. Hayvan haklarını bu inisiyatifin kurucularından, oyuncu, aktivist ve yerel hayvan koruma görevlisi Güliz Gündüz'le konuştuk.

Böyle bir inisiyatif kurma fikri nasıl aklınıza geldi?

Güliz Gündüz: Türkiye'de birçok dernek, konfederasyon var. Ancak bu dernekler ve oluşumlar ne yazık ki hayvan haklarını bir direniş cephesinden savunamıyorlar. Bu yüzden arkadaşlarımızla beraber daha fazla direniş gösterebilecek bir inisiyatif kurmak istedik çünkü diğer oluşumlar genellikle bir hak arayışı üzerinden değil de merhamet üzerinden bir söylem geliştiriyor. Hayvanlar bizim gibi bireyler, hisseden, acıyı, mutluluğu bizim gibi hisseden bireyler. O yüzden arkadaşlarımızla bir direniş hattı kurmak istedik ve bu inisiyatifi kurduk.

Bu inisiyatifin talepleri nelerdir?

Öncelikle 5199 sayılı Hayvanları Koruma Kanunu'nda bir değişiklik yapılmak isteniyor. Bu kanunun 6'ncı maddesinde der ki “sokak hayvanları aşılanıp, kısırlaştırılıp, yerlerine geri bırakılmak zorundadır”. Şimdi hükümet bu maddeyi tamamen ortadan kaldırmaya çalışıyor. Biz buna karşı duruyoruz çünkü biz mahallemizde sokak hayvanları ile beraber ortak bir kültürü devam ettiriyoruz ve hiçbir şekilde bu devasa barınaklara hayvanların tıklmasını istemiyoruz. İlk talebimiz bu.

Bunun dışında 5199'un genişletilmesini istiyoruz. Şöyle ki, hayvanlara tecavüz, işkence, cinayet vakaları çok arttı. Bunun nedeni ise cezasızlık çünkü yatan olan hapis cezası yok. Varmış gibi görünüyor ama yok. Yasaklı ırk kavramının ortadan kalkmasını istiyoruz çünkü hiçbir ırk yasaklı olamaz. Hayvan ticaretinin kesinlikle yasaklanmasını istiyoruz. Genel isteklerimiz bu yönde.

Son zamanlarda barınaklardaki durum da gündeme geldi. Biraz anlatır mısınız?

Barınaklar korkunç durumda. Aslında biz barınak değil, toplama kampı diyoruz oralara çünkü bunlar bir barınma yeri değil hayvanlar için. Sürekli öldürüldükleri, aç bırakıldıkları, susuz bırakıldıkları, tıksık tıksık bir arada kaldıkları bir yer. Bu aslında hayvanların doğasına da aykırı, normalde hayvanlar sokakta ikiyeşerli-üçerli belirli bölgelerde dururlar. Siz

bir yere 100-200 köpek koyduğunuzda o hayvanlar doğal olarak alan koruması yapacağı için birbirlerine girerler. Konya'da birini gördük ama kafalarına kürekle vurulan onlarcasının olduğunu biliyoruz. Şu anda oraya giriş zaten yine yasak. Mamak'ta da kısır, küpeli, aşılı hayvanlar barınakta tutuluyor yani yasa çiğneniyor.

Boğaziçi Üniversitesi'ndeki hayvan barınma alanında neler oluyor?

Boğaziçi Üniversitesi'nde bir alan kurulmuştu. Bu alan Boğaziçi Üniversitesi'nin içinde ve burada hayvanlar hapsedilmiş değildi. Geniş bir alanda beraber yaşıyorlardı. Buradaki hayvanlar genel olarak daha yaşlı, hasta, bakıma muhtaç hayvanlardı. Bir gün, kimseye haber vermeden kulübeleri yıkıp hayvanları apar topar başka bir alana taşıdılar. Şu anda gönüllülerin, öğrencilerin girişi yasaklandı. Oradaki bakıma muhtaç hayvanların hiçbir bakımı yapılmıyor.

Ankara'da bir basın açıklaması yaptınız. Nasıl geri dönüşler aldınız?

Basın açıklamamız çok güzel geçti. Yeşil Sol Partili milletvekili adayları katıldı, hayvan hakları aktivistleri, LGBTİ+ örgütlerinden, kadın örgütlerinden arkadaşlarımız vardı. Ancak biz açıklamayı Kuşulu Park'ta yapacaktık ve polis yasal hakkımızı kullanmamızı engelleyerek burada bize açıklamayı yaptırmadı. Buna rağmen iyi bir adım atmış olduk ve hak mücadelelerini ortaklaştığımız bir açıklama oldu. İnisyatifimiz büyüyor, sesimiz daha fazla duyulmaya başladı. Şunu bilsinler ki, değil parkta açıklama yapamamak o parktan dışarı taşacağımız günler yakında.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Biz bu nefretin nereden geldiğini biliyoruz. Şu anda AKP'nin beraber hareket ettiği bazı tarikat ve cemaatler, özellikle de meclise sokmaya çalıştıkları Hüda-par. Bunların kadın, LGBTİ+ ve hayvan düşmanı olduklarını biliyoruz. Özellikle köpekler üzerinden bir nefret örgütleniyor. Hayvan dostlarımızın da, kadın haklarında dayanışma içinde olduğumuz arkadaşlarımızın da, LGBTİ+ arkadaşlarımızın da yanında olduğumuzu vurgulamak istiyorum. Bu nefrete boyun eğmeyeceğiz.

BARIŞ AKADEMİSYENLERİ İŞE DÖNÜYOR

2016 yılında “Bu suça ortak olmayacağız” başlıklı bildiri imzaladıkları için KHK ile ihraç edilen akademisyenlerin bir bölümü mahkeme kararıyla üniversitelerine dönmeye başladı. İfade edilerek göreve başlayan Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Araştırma Görevlisi Can Irmak Özınanır'la konuştuk.

Altı yıl sonra işe döndünüz, altı yıldır bu süreçte neler yaşadınız?

Can Irmak Özınanır: Aslında süreç bizim için 2016 Ocak'ında “Bu suça ortak olmayacağız” bildirisinin duyurulduğu günle başlıyor. O zaman başbakan olan Tayyip Erdoğan, bildiri yayımlanır yayımlanmaz bizimle ilgili “sözde akademisyenler” demişti. Anında soruşturmalar ve gözaltılar başladı. Bunlara tehditler eşlik etti. Darbe girişimi sonrasında OHAL ilan edilince durum daha da ağırlaştı. 1 Eylül'den itibaren barış imzacıları ihraç edilmeye başlandı. O günden sonra da OHAL komisyonu aracılığıyla yıllar boyu bizi oyaladılar ve geri dönüşümüzü engellediler.

Ancak sadece kötü şeyler yaşamadık. Birincisi, çok güzel bir dayanışma ile karşılaştık. Hem kendi aramızda dayanıştık hem de pek çok farklı kesimden dayanışma gördük. Tabii bu konuda eksiklerimiz de, hatalarımız da oldu ama yine de dayanışmayı görmek güzeldi. İkincisi, kurduğumuz dayanışma akademileri ve Sokak Akademisi gibi oluşumlarla hem sokakta hem akademide direnmeye devam ettik.

Bir de başaramadıklarımız var, maalesef barış akademisyeni Mehmet Fatih Traş bu süreçte hayatına son verdi, hayatını kaybedenler oldu.

Üniversiteye geri dönüş size neler hissettirdi?

Üniversite bizim ihraç edildiğimiz zamandan bugüne çok değişmiş. Otoriterleşme kendisini üniversitelerde de çok ağır bir şekilde hissettirdi. Fakültede çalışmaya devam eden arkadaşlarımızın yaşadıkları zorlukları gördüm. Ayrıca pandeminin ve uzaktan eğitimin hem öğrenciler hem akademisyenler açısından yarattığı ciddi sorunlar var. Ancak geri dönmek bütün bunlarla mücadele etmeye de hazırlanmak demek. Sendikamız Eğitim Sen'in artık çok daha güçlü olacağına inanıyorum.

Ancak biraz buruk bir sevinç yaşıyoruz, bazı mahkemelerde arkadaşlarımız, hocalarımız ret kararları aldı. Herkes işine dönene kadar bu işin peşini bırakmayacağız.

Eğitim Sen bu süreci nasıl yönetti?

Sendikamız başından itibaren kendisini ihraç edilen üyelerle dayanışma için yeniden yapılandırdı. Altı yıldan uzun bir süre boyunca üyelerine her ay para yatırdı, bu az bir çabanın ürünü değil. Bunun dışında hukuki süreçleri de sendika aracılığıyla yürüttük. Sendikamızın avukatları OHAL Komisyonu'ndan idare mahkemelerine kadar süreci takip etti ve etmeye devam ediyor.

Barış istediğiniz için ihraç edilmişsiniz, sizce barışa yakın mıyız?

Biz çatışmaların derhal son bulmasını istiyorduk ancak toplumsal barış çok daha uzun bir süreç. Üstelik sadece Kürt sorunun çözümü yetmez, ülkede ötekileştirilen her kesimle omuz omuza mücadele etmek gerekiyor. LGBTİ+'lardan Ermenilere, Lazlardan Alevilere, Süryanilere, sokak hayvanlarına kadar pek çok kesimin toplumsal olarak sorunları var. Bugün otoriter rejimin HDP'ye ve Kürt halkına yaptıkları ortada. Bu sorunun çözümü için, barışın kalıcı olabilmesi için çalışmaya devam edeceğiz.

BU İKTİDAR GİTMELİ

İzmir Karşıyaka belediye işçilerinin protestosu.

Bu iktidardan bir an önce kurtulmak ve yaşam hakkımıza dahi göz diken nefret ittifakını yenmek istiyoruz. Ancak herkes için barışçıl, adil, eşit ve özgür bir yaşamı kurmadan mücadelemiz bitmeyecek!

Kaçak ve çürük yapılara imar affı çıkararak, toplumsal fayda için değil rant odaklı şehir planlamaları yaparak, kentsel dönüşümü yoksulları mülksüzleştirmek için bir fırsat haline getirerek, afet yönetim planlarını ve tatbikatları ciddiyetle yapmayarak adeta deprem riskini görmezden gelen, talimat beklenirken insanların enkaz altında donmasına göz yuman ve dakikalar içinde on binlerce insanımızın hayatını kaybetmesine sebep olan bu iktidar gitmeli. AKP-MHP gidecek ama depremde kaybettiklerimizin, ölüme terk edilen on binlerce yoksulun hesabını da verecek!

Afetleri felakete çeviren, kan başta olmak üzere insani yardım malzemelerini "satılık" hale getiren bu açgözlü iktidardan kurtulalım. Deprem ve diğer afetlerin etkilediği herkese geri ödemesiz maddi destek verilmeli, yıkılan ve kullanılamaz hâle gelen yapılar kamu kaynaklarıyla yenilenmeli. Kentlerimizin, doğamızın, yaşam alanlarımızın rant ve kâr uğruna talan edilmesine izin vermeyelim. AKP-MHP gidecek ama yaşam kalacak!

Yasaklar, sansür, yolsuzluk ve yoksulluk bu dönemin simgeleri haline dönüştü. İşçilerin, ezilenlerin direniş hakları, anaysal hakları arka arkaya kısıtlanıyor, yasaklanıyor. AKP-MHP gidecek, yasakları direnerek yırtıp atacacağız!!

İşçilere uygulanan grev yasakları, sendikalar örgütlenmelerin önündeki engeller, patronları kollayan düzenlemeler kaldırılmalı. Esnek çalışma adı altında, güvencesiz ve kayıt dışı olarak işçi çalıştırmak yasaklanmalı. Mobbing yapan, haksız fesihle işçi çir-

karan, özlük haklarına saldıran işverenler cezalandırılmalı! AKP-MHP gidecek ama sendikal özgürlük kalacak!

Kadınlara ve lubunyalara karşı örülen nefret ittifakını durduralım. Haklarımızı, hayatlarımızı ve İstanbul Sözleşmesi'ni savunmaya her koşulda devam edelim. AKP-MHP gidecek ama 6284 kalacak!

Kürtaj hakkı! Güvenli, sağlıklı ve ücretsiz kürtaj hakkı kamu-özel ayrımı olmaksızın tüm hastanelerde erişilebilir olmalı, keyfi uygulamalara son verilerek bedenlerimiz üzerindeki politiklardan vazgeçilmeli. AKP-MHP gidecek ama özgürlüklerimiz ve temel haklarımız için mücadele edeceğiz, kazanacağız!

İktidarın değişmesini istiyoruz diye göçmen düşmanlığına ve ırkçılığa sessiz kalmayalım. Bu topraklardaki herkesin ayrımcılığa ve sömürüye uğramadan insanca yaşayacağı bir yönetim mümkün! Mülteci, göçmen ve sığınmacılara eşit yurttaşlık hakkı tanınmalı. Göçmen kadınların cinsiyetçi saldırılara karşı korunması için özel önlemler alınmalı. Tüm mültecilerin eğitim, sağlık ve barınma hakları güvence altına alınıp güvenli göç hakkı tanınarak, sınırlar açılmalı! AKP-MHP gidecek ama göçmenler kalacak!

Krizlerin faturasının emekçilere kesilmesine izin vermeyelim. Asgari ücret 15 bin net! Asgari ücret değişen enflasyon oranlarına göre üç ayda bir yeniden düzenlenmeli. Asgari değil özgür, eşit ve adil bir yaşam sürmek için örgütlenelim. AKP-MHP gidecek ama tencerelerin boş kalmayacağı koşullar ve kim gelirse gelsin krizin faturasını emekçilere yüklemesini engellemek için mücadele edeceğiz, kazanacağız!!

İşsizlik maaşı yükseltilmeli ve süresiz hale getirilmeli. İşsizlik kriterleri işçi ve işsizlerin yararına yeniden belirlenmeli ve işsiz

kalan tüm çalışanlara işsizlik maaşı hakkı bir an önce tanınmalı. İşsizlik ve yoksulluk kader değil patronların tercihidir. AKP-MHP gidecek ama sosyal güvencemizi direnerek koruyacağız, kazanacağız!

Patronlara ve sermayedarlara vergi affına son verilmeli. Zenginlerin ödediği vergiler, gelirleri ve servetleri oranında artırılmalı. Sermayedarların vergileri kâra göre değil ciroya göre alınarak gelir eşitsizliğinin önüne geçilmeli. Zenginlerden toplanan vergiler toplumun refahını yükseltecek programlar aracılığıyla geri dağıtılmalı. AKP-MHP gidecek ama ellerimiz tüm sermaye sahiplerinin iki yakasında olacak! Patronlar vergilendirilecek!

Küresel iklim değişikliğinin sebep olduğu ekolojik çöküşün ve çevre felaketlerinin durdurulmasına yönelik taleplerde pazarlıklara karnımız tok. Şirketler, hükümetler ve uluslararası kuruluşlar dünyamızı el birliğiyle yok ediyor. Geç kaldığımız her an karanlık sona bir adım daha yaklaşıyoruz. Hemen şimdi SIFIR emisyon! AKP-MHP gidecek ama çevre için direnişimiz sürecektir!

Hayvan cinayet, tecavüz ve şiddetine son verilmesi için yasal ve idari düzenlemeler bir an önce hayata geçirilmeli. Hayvan katillerinin, tecavüzcülerin ve şiddet faillerinin cezasız kalmasına karşı adalet sağlanmalı. 5199 sayılı Hayvanları Koruma Kanunu, Hayvan Hakları Kanunu'na dönüştürülmeli, bu temelde genişletilmeli ve uygulanması sağlanmalıdır. AKP-MHP gidecek ama canlarımız kalacak!

AKP-MHP iktidarını da savaş politikalarını da durduralım. Sınır ötesi operasyonlara, bölgesel güç olma girişimlerine son verilmeli ve kaynaklar savaşa ve silahlanmaya değil sağlığa, eğitime, yoksulluk ve işsizliğin ortadan kaldırılması için harcanmalı. Kürt halkının talep edilen tüm ekonomik,

siyasi, kültürel ve yasal haklarını anayasal güvence altına alacak düzenlemeler bir an önce yapılmalı. AKP-MHP gidecek, demokrasi için mücadele kazanacak!

Her türden derin devlet yapılanmaları açığa çıkarılmalı. Başta faşist örgütlenmeler olmak üzere ırkçı ve milliyetçi odaklar dağıtılmalı! Bu yapıların üyeleri ve topluma karşı suç işleyenler yargılanmalı ve en ağır şekilde cezalandırılmalı. AKP-MHP gidecek, faşist çeteler dağıtılacak!

Düşünce, ifade, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü üzerinde uygulanan tüm yasak ve baskılara son verilmeli. Siyasi tutsakların özgürlüğü sağlanmalı, demokrasi ve özgürlük mücadelesi suç olmaktan çıkarılmalı! AKP-MHP gidecek ama tutsaklar da özgür kalacak!

İktidarın baskıcı, zorba ve talancı uygulamalarına karşı demokrasi ve özgürlükler etrafında buluşarak "Bu iktidar gitmeli" diyoruz!

Bu yüzden Cumhurbaşkanlığı seçiminde oylarımız da uyarılarımız da Kemal Kılıçda-roğlu'na.

İrkçılara, milliyetçilere, azınlıklara yönelik nefret söylemlerini kullananlara oy yok!

Parlamento seçimlerinde herkesi HDP'nin kapatılmasına karşı çıkmaya, sandıkta ise Yeşil Sol Parti'ye oy vermeye ve tüm yaşamsal taleplerimiz için de bugünden itibaren sokaklarda, fabrikalarda, okullarda mücadele etmeye, hep birlikte antikapitalist bir alternatifini inşa etmeye davet ediyoruz.

Oylar Yeşil Sol'a, oylar emek, özgürlük, eşitlik ve demokrasiye! Hazırlıklarımız sokakta direnişe!

DSİP

İletişim: 0555 4237407

SEÇİMLER, GÖÇMENLER, İRKÇILIK: OY PUSULASINDA GÖZÜKENLER

İrkçuların kışkırtması sonucu Ankara Altındağ'da saldırıya uğrayan bir göçmen işletmesi. - 2021

Seçimler yaklaştı, vaatler havada uçuşuyor. Dört cumhurbaşkanı adayından üçü başta Suriye olmak üzere çeşitli ülkelerden gelen göçmenleri göndermeyi vaat ediyor. Biri ise göçmenleri bir siyasi koz ve ucuz emek sömürsünde kullanıp, alttan alta geri göndermeye hazırlanıyor.

Meclis seçimleri için kurulan ve oy pusulasında yer alacak 5 ittifaktan ikisi göçmenlere dosçta yaklaşırken, bir ittifak doğrudan göçmen karşıtlığını merkezine almış durumda. İki büyük ittifakta birbirine zıt yaklaşımlar var.

Ya savaş, ya yoksulluk ya da iklim felaketlerinden kaçarak, ırkçılığın sıradanlaştırdığı bir ülkede çalışıp ayakta kalmaya çalışan milyonlarca insanın hayatı, bir kez iktidar hesaplarına konu oluyor.

Oy pusulasındaki sırasına göre 2023 Cumhurbaşkanlığı adaylarına bakalım:

1. Tayyip Erdoğan: İçişleri Bakanlığı göçmenler üzerindeki baskısını koruyup, sınırdışı etmelere devam ederken, Batı emperyalizminin desteğini kazanmış gözükten mevcut Cumhurbaşkanı Erdoğan daha önce dile getirdiği "1,5 milyon sığınmacıyı Suriye'ye geri göndeceğiz" söyleminden vazgeçmiş gözüküyor. Çünkü Suriye'de askeri varlığına rağmen Türkiye'nin hareket alanı Esad rejimi ve Rusya tarafından kapatılmış durumda. Esad rejimiyle barışma yönünde adımlar atan Erdoğan yönetimi, Suriyeli göçmenler konusunda sessiz.

2. Muharrem İnce: Yakın zamana dek Ümit Özdağ ve ırkçı partisiyle ittifak halinde davranan sağ kemalist İnce, göçmen karşıtı koronun figürlerinden biri. Seçmenlerine başlıca birkaç vaadinden biri zorla göndermek.

3. Kemal Kılıçdaroğlu: CHP Genel Merkezi'ne "Sınır Namustur" pankatları asılmıştı. Ardından Kılıçdaroğlu'nun adaylığı üzerine billboardlar "Sığınmacıları göndereceğiz" afişleriyle doldu. Millet İttifakı'nın aday olan ve Erdoğan'a karşı geniş kesimlerin oyunu kazanan Kılıçdaroğlu'nun partisi Esad rejimiyle iyi ilişkilere sahip ve Suriye'den çekilmeye hazır. Kılıçdaroğlu'nun iktidarın yumuşak karnı olan mültecilere vurması, milyonlarca insanın hayatı açısından tehlikelidir. Bazen

zorla değil gönüllü geri dönüş diyen Kılıçdaroğlu'nun kazanırsa ne yapacağı belirsiz.

4. Sinan Oğan: Cumhurbaşkanı adayları arasında en ırkçısı olan bu şahıs, şimdilerde Kürtlerle uğraşan Ümit Özdağ'ın faşist partisinin adayı. MHP'den kopan bu faşist oluşumun yalanları, birçok ırkçı saldırıya ve cinayetlere neden olmuştu. Türkiye'de başlıca sorunun mülteciler olduğunu savunan bu çevre, tıpkı İnce gibi Tayyip Erdoğan'ı eleştirmekten imtina ediyor. Muhalefete vuruyor. Kılıçdaroğlu liderliğindeki muhalefet ise bir avuç ırkçının peşinden sürükleniyor.

CB adayları arasında yer almasa da göçmenleri hedef tahtasına koyan başlıca siyasi figürlerden biri Meral Akşener. Partisi, yüzde 10'u aşan dört büyük partiden biri. MHP'den kopan İYİP'in yükselişini sağlayan en önemli propaganda silahı göçmenleri hedef alan ırkçılıktı. Henüz Ümit Özdağ bu oluşumun içindeyken örgütlenen nefret kampanyalarında Akşener'in imzası var. Bugün ise Kılıçdaroğlu karşısında el yükselterek geçici sığınmacı statüsünü kaldırmayı, Suriyeli göçmenlerin varlığını tamamen yasa dışı ilan etmeyi vaat ediyor. Ortağı Kemal Kılıçdaroğlu ise ayartılmaya müsait.

Öte yandan Erdoğan yönetiminin mülteci politikasına pek de itiraz etmeyen MHP'nin yakın zamanda görüş değiştirerek, göçmenleri bir milli güvenlik sorunu olarak tanımladığı da görüldü. Kolluk kuvvetlerinde etkili faşist parti, "güvenlik politikaları" denilen baskının dozunu da belirliyor.

Kuşkusuz bunlar yeni bir durum değil. Hakim siyasete yön veren birbirlerinden berbat milliyetçi akımların kavgası, Türkiye'deki hiçbir sorunun sorumlusu olmayan göçmenlerin hayatı üzerinden yürütülüyor. Fakat onlarla sınırlı kalmıyor. İrkçılar göçmen karşıtı propagandanın güc devşirirken, öfkeli taraftarlarını Kürtlere, sola, demokratik muhaliflere karşı örgütüyor.

Tabandan faşizme ve ırkçılığa karşı hareketlerin mücadelesi, güçlenmeleri, birleşmeleri tavandaki ırkçılığın sarsacaktır. Seçimlerden önce ya da sonra, ırkçılığa karşı mücadele aralıksız devam etmeli.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

"AKP KADINLARA SAVAŞ AÇMIŞ GİBİ"

'Kadınlar AK Parti Dönemini Anlatıyor', Serbestiyet adlı internet sitesinde yayınlanan bir söyleşi dizisi. Gerçekten ilginç ve yararlı bir dizi. Gülsüm Ekinci şimdiye kadar beş kadınla söyleşti: Dördü başörtülü, biri yakın zamanda başörtüsünü çıkarmış.

İlk okuduğum, tesadüfen, Canan Aydın Bıçak söyleşi oldu. 28 Şubat'ta öğretmenlik hakkını kaybeden, 14 yıl sonra mesleğine geri dönebilen, Başkent Kadın Platformu eski üyesi, emekli öğretmen Bıçak şöyle demiş:

"AK Parti'nin ikinci on yılında sekteye uğradığını görmek, partinin yolsuzluklar ve adaletsizlikler nedeniyle yırandığına şahit olmak beni çok üzüyor, yaralıyor. Özetle bugün AK Parti'nin bir alternatifini göremiyorum. Ama onlara olan inancımı yitirdim ve savunacak taktim de kalmadı. Millet İttifakı'nın da Türkiye'yi değil ileriye geriye götüreceğini düşünüyorum."

Seçim günü ne yapacak, bilemeyiz (belki kendisi bile bilmiyor olabilir), ama kime oy verirse versin, belli ki severek, canı gönülden vermeyecek.

Birkaç gün sonra yine aynı sitenin başörtülü yazarı Cemile Bayraktar'ın şu satırlarına rast geldim:

"Tüm seçmenler için değilse de az sayılmayacak bir kesim için hala 'AK Parti gider, CHP gelirse din elden gider' korkusu geçerli. CHP, eski CHP olmamasına rağmen geçerli. Bu ülkede 28 Şubat'ı destekleyenlerden hiçbirisi özür dilemediği, nedamet göstermediği halde, o dönemin faili olmamasına rağmen, kendi tabanına rağmen Sn. Kılıçdaroğlu'nun 'helalleşelim, bunları aşalım, birlikte yürüyelim' demesine rağmen geçerli."

Bayraktar CHP'nin değiştiğine kendisi ikna olmuş anlaşılan, ama CHP korkusunun geniş bir kesim için (Canan Bıçak gibi) hâlâ geçerli olduğunu söylüyor.

AKP'den bezmiş, illallah etmiş kesim içimde (özellikle de kadınlar arasında) bu korkunun az olmadığını ben de tahmin ediyorum. Ve tümüyle anlaşılır buluyor, paylaşıyorum.

Öte yandan, Sümeyye Kavuncu'nun şu sözleri ne kadar doğru:

"AKP hem kendi içindeki hem dışarıdaki kadınlara savaş açmış gibi görünüyor. Her sene 8 Mart'larda, 25 Kasım'larda kadına şiddete karşı bir araya gelen kadınlara polis şiddeti ile karşılık verilmesini üzüntü ile izliyorum. Son beş yıldır çocuk çocuk, bebekli, hamile hep beraber katıldığımız 8 Mart Gece Yürüşleri devletin aygıtları tarafından terörize ediliyor. İstanbul Sözleşmesi'nin kaldırılması özellikle büyük bir kırılma yarattı."

Dindar kadınların işi zor. AKP'den kopmak en çok onlar için kolay, ama Kılıçdaroğlu'na oy vermek en çok onlar için zor.

LENİN'İN FİKİRLERİNE DÖRT ELLE SARILMAK

ŞENOL KARAKAŞ

Lenin, 22 Nisan 1840'ta doğdu. Neden bir Rus devrimcinin doğum günü 143 sene sonra bir öneme sahip olsun ki? 143 sene önce doğmuş bir insanın fikirleri bugün mücadele eden insanların eylemine nasıl bir katkı sağlayabilir? Bu sorunun yanıtı çok önemli, çünkü Lenin hem işçi sınıfının öncülerinin, en mücadeleci kesimlerinin örgütlenmesi için gösterdiği çabayla hem de mücadelenin içinden çıkan sorulara verdiği teorik yanıtlarla sosyalist geleceğin tarihinde çok özel bir yere sahiptir. Bu yer o kadar önemlidir ki tersine, bugün dünyanın hemen her yerinde süren direnişlerdeki insanlar, Lenin'in dünya tarihsel mücadele döneminin içinde serpilip gelişen fikir ve örgütlenme yaklaşımına sahip çıkması gerekir.

Örneğin son iki aydır Avrupa'nın merkezinde, Fransa'da politik gündemin ana sorunu haline gelen dev işçi ve gençlik eylemlerine yönelik devlet şiddeti, Lenin'in devlet konusundaki tartışmaları kavranmadan anlaşılabilir ve bu şiddet sorununa çözüm bulunamaz. Devletin uyguladığı şiddet sorunu, devletin sınıfsal karakterinden ayrılmaz.

Yakın zamanda kaybettiğimiz Neil Faulkner devletin sınıfsal karakteri hakkında şunu söylüyordu: "Bu çelişkili ikilik (yoksulluk ve mülkiyet), sınıfsal eşitsizliği, devlet iktidarını ve savaş halini ortaya çıkarır. Sümer'de askeri ve dini uzmanlara, görevlerini bir bütün olarak toplum adına yerine getirebilsinler diye artık ürünü kontrol etme gücü verilmişti. Konumları ilk başlarda halkın onayına bağlıydı. Ama artık üzerindeki kontrolleri onları güçlendirdi ve otoriteleri pekiştikçe, bunu kullanarak halkın onayı olmaksızın servetlerine servet katabileceklerini ve konumlarını koruyabileceklerini anladılar. Bu yolla, şehirli Sümer'in yüce rahipleri, savaş ağaları, şehir yöneticileri ve küçük kralları, artığı kendi çıkarına biriktiren ve tüketen sömürücü bir yönetici sınıfa dönüştü: Artık topluma ait bir güç olmaktan çıkıp, toplum üzerinde bir güç oldu."

Devlet ve sınıflar

Doğrudan üretim sürecinden kopuk bir profesyonel yöneticiler fikri ve hem üretim sürecinde kullanılan üretim aletlerini hem de üretilen artık ürünü korumak üzere örgütlenen silahlı birliklerin varlığı, yönetim sürecinin ayrıcalıklı bir iş hâline gelmesine yol açtı. Sınıflar mücadelesinin

tarihsel seyri, çağdaş burjuva devletin, yönetim sürecinin ayrıcalıklı bir iş haline gelmesinde zirve noktasını ifade eder. Lenin, Fransa'da sokaklara çıkan işçilerin parmağını kopartan, plastik mermiyle yaralanmasına sebep olan, gaza boğan devletin özünü şöyle anlatıyordu: "Marx'ın devlet öğretisinin özünü, bir sınıfın diktatörlüğünün, yalnızca genel olarak bütün sınıflı toplumlar için, yalnızca burjuvaziyi devirecek olan proletarya için değil, ama kapitalizmi 'sınıfsız toplumdan', komünizmden ayıran tüm bir tarihsel dönem için de zorunlu olduğunu anlayanlar, yalnız onlar, iyice kavramışlardır. Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidirler, ama özleri birdir: Bütün bu devletler, son çözümlemede, şu ya da bu biçimde, ama zorunlu olarak, bir burjuvazi diktatörlüğüdür."

Devletin en kibar, en "nazık" görüntüsünün dahi, burjuvazinin vahşi diktatörlüğünün arkasına gizlenen maske olduğunu anlamak, bu örgütün, egemen sınıfın genel çıkarlarını sadece sermayeler arası rekabetten korunmasına değil, esas olarak patronlar sınıfını ezilenlerin tepkisinden de korumak için örgütlendiğini unutmamak gerekiyor.

Yine Lenin, "Burjuva demokrasisi, ortaçağla karşılaştırıldığında büyük bir tarihsel gelişmeye karşılık düşse de, her zaman için sınırlı, güdük, sahte ve ikiyüzlü, zenginler için bir cennet, sömürülenler ve yoksullar için bir tuzak, bir aldatmaca olarak kalır ve kapitalizm altında bu şekilde kalmaya yazgılıdır." diyordu: "Hilekârlık, şiddet, çürümüşlük, yalancılık, ikiyüzlülük ve yoksulların ezilmesi: Modern burjuva demokrasisinin, uygar bir görünüm verilmiş, cilalanıp parlatılmış dış görünüşünün ardında gizlenen şeyler bunlardır." Bu satırlarda, Fransa'da bugün milyonlarca gösteriye yönelik acımasız saldırının bir tesadüf olmadığını, devletin doğasından kaynaklandığını da anlatmış oluyor.

Devlet ve devrim

Bu nedenle büyüyen her hareketin asli sorunu olan, "şimdi bu devleti ne yapacağız?" sorusuna doğru yanıtı vermek için Lenin'in devlet konusundaki fikirlerine yaslanmak çok önemli. Sadece bu nedenle değil elbette, Lenin ve çağdaşları, kapitalizmin şiddetine, yıkımına ve yokediciliğine yakından tanıklık etti. I. Dünya Savaşı'nda milyonlarca insan öldüğünde tüm Avrupa çapında başlayan

isyan dalgasının öncülüğünü Rus işçileri üstlendi. Hem savaşı, hem de yoksulluğun ve ölümlerin bir azınlık mülk sahibi sınıflar için kalıcı olmasının aygıtı olan devleti yok etmek üzere inisiyatif aldı. Azınlığın çoğunluğu ezmesi için örgütlenen ve bu nedenle de karmaşık aygıtlara ihtiyaç duyan burjuva devletin yerine, çoğunluğun azınlığın mülk sahibi konumunu ortadan kaldırmayı amaçlayan ve çok basit demokratik mekanizmalarla işleyen işçilerin ve ezilenlerin aşağıdan yukarı örgütlenen öz yönetim organları olarak, yani devlet olmayan devlet olarak işçi devleti Rus işçilerin kendi deneyimlerinin içinde süzüldü. Lenin, böyle bir devletin ezilenler için simgelediği umudun önemini bu örgütlenmenin ayrıntılı bir analizini yaparak anlatmayı başaran özel bir devrimcidir.

Savaş ve milliyetçilik

Bugün devletlerin öldürdüğü, işkence ettiği, hapse attığı, ezdiği, şiddet uyguladığı ve yerinden ettiği milyonlarca insana başka bir alternatifin mümkün olduğunu anlatmak için Lenin'e bakmak zorundayız.

Rusya'nın Ukrayna işgali, NATO'nun bu işgal zeminindeki rolü, ABD ve Çin arasında her geçen gün tırmanan gerilim, kapitalizm ve savaş konusundaki her fikri çok önemli olan Lenin'i neden merkez almamız gerektiğini gösteriyor. Lenin'in emperyalizme karşı mücadele analizi olmadan savaşlar konusunda konuşan ve tutum alanlar genellikle emper-

yalist kamplardan birisini desteklemek zorunda kalıyor.

Ama Lenin'e en çok ihtiyaç duyduğumuz konuların başında egemen sınıf milliyetçiliklerine karşı verdiği amansız mücadele geliyor. Kapitalizmden, onun canlı yaşamının tümünün başına musallat ettiği belalardan, iklim krizi, göç, savaşlar, emek sömürsü ve toplumsal cinsiyetçi baskılardan kurtulmak için verilen mücadeleler, sık sık egemen sınıfların milliyetçi fikirleriyle bölünmeye çalışılıyor. Lenin hem ezilen halkların kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz bir şekilde savunurken hem de savaşa giren devletlerin işçi sınıflarının ilk görevinin kendi devletlerinin savaşta yenilmesi için mücadele etmek olduğunu anlatırken ve en önemlisi sosyalizmin ancak dünya çapında bir mücadelenin ürünü olabileceğinin altını çizirken, bugünün, belki de kendi döneminde olduğundan çok daha yakıcı olan sorunlara yanıt veriyordu.

Lenin'in bir parçası olduğu geleceğe yaslanmadan reformlarla ve parlamenter mücadeleyle yetinmek, göçmenlerle dayanışmamak, milliyetçiliğe zaman zaman tavizler vermek, cumhuriyetin kurucularıyla barışmak ve onları hayırla yad etmek ve ezilen halkları koşulsuz bir şekilde desteklememek, hatta sürekli olarak şartlar koymak solun normaliymiş gibi algılanabilir. Bu nedenle Lenin'in fikirlerine yaslanmak bugün her zamankinden önemli.

“EYLEMİMİZ ON BİNLERCE İŞÇİYE ULAŞTI”

Kadıköy ve Kartal Belediyesinde çalışan ve Genel-İş Sendika üyesi Cevahir Hasdemir, Kadim Fırat ve Yavuz Yalçın, Kartal Belediyesi önünden başlayıp 31 Mart'ta Ankara Genel-İş Genel Merkezi önünde son bulan bir “Adalet Yürüyüşü” gerçekleştirdi. Genel-İş Genel Merkez önünde “Kayyum darbedir, kayyuma hayır, demokrasi işçilerle gelecek” pankartı açan işçilerden Kadim Fırat yürüyüşe ilişkin sorularımıza yanıtladı.

Ankara'da Genel-İş önünde basın açıklaması.

-Sizleri “Adalet Yürüyüşü” yapmaya iten nedenler nelerdi, neden bu yürüyüşü yapmaya ihtiyaç duyduunuz?

Kadim Fırat: Sendika Genel Merkezi 22 Ocak'ta yapılan Şube seçimlerini, elindeki tüm imkanları kullanarak destekledikleri adayın kazanmasını arzu etti. Fakat Kartal ve Kadıköy işçisi iradesini Genel Merkeze değil 5 yıldır sınıf sendikacılığı yapmaya çalışan, işçi hareketine yol açmaya kilitlenmiş, işçilerin gündelik sorunlarına çözümler bulmaya odaklanmış sınıf siyaseti anlayışına yöneltti ve bu yönelim kazanınca 2 ay sonra şubeye kayyum atıldılar. Kartal Belediyesinde çalışan işçilere yeni şube açıyorum edasıyla şube bölündü ve 2 ay önce seçimlerde en az oy almış olan önceki şube başkanını atadılar. Seçilmiş yöneticileri devre dışı bıraktılar.

3 Mart'ta Kadıköy Belediyesinde 9 Müdürlükte işyeri sendika temsilciliği seçimleri yapıldı. İçlerinde benim de olduğum 12 temsilci seçildi. Normalde görevlendirme yazıları 1 saatte yazılır, şube ve işverene bildirilir. 3 hafta boyunca atamamız yapılmadı.

Bu 2 gelişmeye dikkat çekmek, protesto etmek, bize teslim edilen işçi iradesini çiğnetmemek için Genel Merkezin önünde basın açıklaması ile sonlanacak 5 günlük adalet yürüyüşü planladık.

-Fiili olarak üç kişi bu yürüyüşü gerçekleştirdiniz işçiler arasında ve sendika içinde bu yürüyüşe ilişkin yakla-

şım nasıl, nasıl tepkiler aldınız?

Yürüyüşümüz, seçilmiş şubeye kayyum atamak, temsilcileri görevden almak, seçilmiş temsilcileri görevlendirmemek, toplu iş sözleşmelerini işçilerin onayı dışında imzalamak, işverenle işbirliği yaparak Toplu İş sözleşmelerini enflasyon altında imzalamak, disiplin soruşturmaları ile öncü işçileri susturmak, işten attırma ya çalışmak, şube seçimlerine müdahale etmek gibi Genel Merkezin son derece olumsuz pratiklerini yargılamaya yöneltti.

Bu konularda ortaya bir irade koyduk. Amacımız, işkolunda bulunan bütün işçilere seslenmekti. Yürüyüş öncesi, esnasında ve sonrasında ürettiğimiz fikirler, içerikler ve eylemimiz on binlerce işçiye ulaştı. Güzel dönüşler aldık.

Haksızlığa, hukuksuzluğa, işçi iradesinin çalınmasına karşı Ankara yolunu açtık, şimdi daha deneyimliyiz.

Belediye Şirket İşçileri, kendinden çalışanları almak için önümüzdeki zamanlarda bu yollarda olacak. Sadece sendikalara karşı değil işverenlere de karşı.

-Bundan sonrasına ilişkin nasıl ilerlemeyi düşünüyorsunuz, talepleriniz neler olacak?

Bir yandan gündelik çıkarlarımız için mücadele edeceğiz. Her türlü işçi hakkı için kavga vermeye devam edeceğiz, daha mücadeleci ve demokratik sendika yaratmak için çabalayacağız. Bir yandan da sınıfın

genel çıkarları için haykırmaya devam edeceğiz. Emek mücadelesi bir günlük mücadele değildir, bunun bilincindeyiz. Her uğrakta sömürü, haksızlığa, anti-demokratik uygulamalara karşı durmaya devam edeceğiz. Ve bunlar birikiyor.

Talebimiz sendikalarda -ki onlar işçi örgütleridir - iç demokrasinin sağlıklı olması. İşçi demokrasisi temel sözümezdür. Tarihsel deneyimler gösteriyor ki, sendika içi demokrasi ne kadar güçlüyse, işçilerin örgütlü mücadeleye katılımı o kadar güçlü oluyor. Kapitalist sömürüyü daha rahat dizginleyebiliyor, sınıf birliği daha kolay kurulabiliyor.

- Son olarak 14 Mayıs seçimler öncesinde gerçekleşecek 1 Mayıs'a ilişkin sendikaların nasıl bir çağrı yapması gerektiğini düşünüyorsunuz?

14 Mayıs seçimlerine giderken emeğin sorunları konuşulmuyor. Emekçiler siyasetin dışına atılmış oy deposu olarak görülüyor. Düzen dışı siyaset yaptığını iddia edenlerin zihninde sınıf meselesi yeterince berrak değil. Bunlar belirgin eksiklikler.

Buna rağmen son yıllarda işçi sınıfı cephesinde belirgin bir kıpırdanma var. Kriz emekçileri mücadeleye zorluyor. Ücretler ve sosyal haklar geriliyor. Buna karşı çetlitli direnme biçimleri geliyor. Sendikalar bu gerilemeyi gündemlerine almıyor. Dolayısıyla sendika yönetimlerinden bir şey beklememeliyiz. Sendika üyesi işçilerin kendi ağlarını kurmasından yanayım.

Bunun olanakları var. İşyeri komiteleri, birlikleri kurabilmeliyiz. Sermeye ve onun güdümlü kolları buna müsaade etmeyecektir, ama başka seçeneğimiz yok. İşçilerin gündelik çıkarları etrafında, hiçbir kimliği dışlamayan, işçilerin kendilerini ifade edebileceği, sermaye ve sendika bürokrasisinin güdümünde olmayan taban örgütlenmeleri mücadeleyi ilerletebilir.

Taban örgütlülüğünün sendikaları zorlamadığı bir zeminde yapılan 1 Mayıs çağrıları sadece sendika bürokratlarını memnun eder. Hiçbir işçi ile tartışmadan yukarıdan kararlar alarak işçilere bildiri dağıtmalarını, basın açıklamalarına katılmalarını, sonra da devlet icazetli gösterilen yerde olmalarını emrediyorlar. İşçilerin onların zavallı çıkarlarını yerine getirmek zorunda olan robotlar değildir.

Oysa yapılması gereken aylar önce başlayan bir hazırlık, tüm işyerlerinde, içerikten, taleplerden, sloganlarına, nerede yapılacağından, kürsünün nasıl kullanılacağına kadar bir yağın meseleyi yüz binlerce işçi ile tartışmak ve yol almaktır. Ama bunun yerine dar koridorlarda konuşulup bağlanan, işçileri heyecandırmayan bir süreç işletiliyor. Bu sürecin tam tersinde ısrar etmeliyiz.

1 Mayıs işçi sınıfının en güzel günüdür. Nerede olursak olalım, evde, sokakta, işyerinde, alanda 1 Mayıs'ı işçi sınıfının varoluş kavgasının bir parametresi olarak görelim, bir özgürlük günü olarak hissedelim, onu çalmalarına izin vermeyelim diyelim ve Rosa Luxemburg ile bitirelim: “Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilirdi? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilirdi? Böylece, proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avustralya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı, ta ki sonunda tüm proleter dünyayı fethedene dek.”

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Volkan Akyıldırım

1 MAYIS'TA GÖÇMEN İŞÇİLERLE BİRLİKTE

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

Türk-İş Adana'da miting yapacak. Hak-İş Maraş'ta sembolik bir basın açıklamasında bulunacak.

DİSK ise (her zamanki gibi) KESK, TMMOB, TTB ve TDP ile birlikte İstanbul, Ankara, İzmir gibi birçok şehirde 1 Mayıs mitingleri yapacak.

Seçimlerin öncesinde gerçekleşecek bu gösteriler, birer

kutlama olmaktan çok, hayat pahalılığıyla boğuşan işçilerin, çadırdaki yaşamaya mahkum edilen depremzedelerin, mücadeleyle kazandıkları hakların yok edilmesine karşı direnen kadınlar ile birlikte son 5 yıldır iktidara karşı mücadeleye katılan farklı ve geniş kesimlerin öfkesine sahne olacak.

Nereye baksak acı, öfke, hak talebi, insanca ücret ve eşitlik sesleri yükseliyor. Bu sesler içinde birilerinin sesi ne yazık ki hiç duyulmuyor.

Çalışma izni olan göçmen sayısı yaklaşık 200 bin kişi. Buna karşılık Türkiye kapitalizminin milyonlarca göçmen işçinin ucuz emeğinden beslendiği aleni bir gerçek.

Düşük ücretler, sigortasız ve sendikasız çalıştırma, her an işten atılabilme ihtimali karşısında göçmen işçilerin hayatı cehenneme benzetilebilir. Maruz kaldıkları ırkçılık, bazıları için sınırdışı edilme ihtimali, aynı işi yapan

Türkiye vatandaşı işçilerle aynı haklardan yoksunlukla berbat tablo tamamlanıyor.

Az sayıda iş kolunda (kundura ve tekstil gibi) göçmen işçiler ve yerli işçiler arasında mücadele birlikleri kurulurken genele bakıldığında ne sendikalar ne de emek eksenli politik girişimlerde milyonlarca göçmenin uğradıkları haksızlık konu edilmiyor. Talepleri dile getirilmiyor.

Devrimci sosyalistler bu 1 Mayıs'ta göçmen işçilerle birlikte yürümeyi hedefliyor. Eğer 1 Mayıs mitinglerinde birleşik ve kalabalık göçmen işçi dayanışması kortejleri oluşturabilirsek, onların duyulmayan sesi, sınıf kardeşlerine ulaşacaktır. Göçmen işçilerin talepleri, işçi hareketinin ortak taleplerinin hak ettiği yeri bulmalı. 1 Mayıs 2023'te göçmen işçilerle birlikte yürüyerek seslerinin duyulmasına katkıda bulunalım.

DERTLERİ KADINLARI KORUMAK DEĞİL SANSÜR

IRMAK YAVLAL

Kadına karşı şiddeti eleştiren *Kızılçık Şerbeti* dizisi, şiddete özendiriyor gerekçeyle ceza aldı. Radyo ve Televizyon Üst Kurulu (RTÜK), *Kızılçık Şerbeti* adlı dizide yer alan "kadına karşı şiddet" sahneleri nedeniyle diziyi yayınlayan kanala 5'er kez yayın durdurma ve üst sınırdan (1,5 milyon TL) idari para cezası verdi. Ceza nedeni olarak dizinin 18. bölümünde ailesi tarafından istemediği bir erkekle zorla evlendirilen Nursema karakterinin, evlendiği erkek tarafından camdan aşağı atılması gösterildi.

Yüksekten düşme değil cinayet

Kadına yönelik şiddetin ve kadın cinayetlerinin arttığı, 6284 sayılı kadına karşı şiddetin önlenmesi kanununun yürürlükten kaldırılmasının konuşulduğu bir dönemde, aynı gün ve saatte başka kanallarda yayınlanan diziler de dahil olmak üzere pek çok dizide kadına karşı şiddet sahneleri bulunduğu halde, yalnızca *Kızılçık Şerbeti* dizisinde yer alan, bütünüyle eleştirel sahnelerin RTÜK tarafından "kadına şiddet" olarak algılanması ve diziyi Türkiye televizyon tarihinde benzeri görülmemiş bir ceza verilmesi, RTÜK'ün çifte standart uyguladığını ve cezanın asıl amacının kadına karşı şiddetin teşvik edilmesini önlemek değil, diziyi sansürlemek olduğunu gösteriyor.

RTÜK'ün kararını değerlendirirken, son iki yılda en az 93 kadının "yüksekten düştüğü" iddiasıyla hayatını kaybettiğini ve bu kadınların birçoğunun şiddet gördüğünü söyleyerek uzaklaştırma başvurusunda bulunduğunu da hatırlamak gerekiyor. 5 sene önce Ankara'daki bir plazanın 20. katından düşerek hayatını kaybettiği iddia edilen Şule Çet'in intihar ettiği öne sürülmüş ama aslında katledildiği ortaya çıkmıştı. Bu cinayetten sonra "yüksekten düşmeye" bağlı şüpheli ölümlerin sayısı giderek arttı. *Kızılçık Şerbeti* bu şiddeti onaylamıyor, aksine ifşa ediyor ve tam da bu yüzden RTÜK tarafından sansürlenmek isteniyor.

AKP'nin sansür geçmişi

AKP iktidarının sansürcülük geçmişi çok uzun. Google'ın açıkladığı verilere göre, 2011'in ilk yarısında dünya çapındaki hükümetler tarafından yapılan içerik silme başvuruları içerisinde, 501 başvuruyla en fazla içerik kaldırma talebinde bulunan ülke Türkiye olmuştu. 2014 yılında You-

tube idari kararlar erişime kapatılmış, 2015 yılında Twitter ve birçok haber sitesine Suruç saldırısı ile ilgili içerikler sebebiyle engelleme getirilmişti. 2016 yılının haziran ayında Atatürk Havalimanı saldırısı ve kasım ayında HDP milletvekillerine yönelik gece yarısı alınan gözaltı kararlarından sonra, Twitter, Facebook ve YouTube internet sitelerinin yanı sıra WhatsApp'a erişim bile engellenmişti.

2017 yılında wikipedia.org alan adıyla yayın yapan tüm siteler yine idari tedbir kararıyla engellendi. Ağustos 2019'da Resmi Gazete'de yayınlanan karara göre, internet üzerinden yayın yapan Netflix gibi medya hizmet sağlayıcıları da RTÜK denetimi altına girdi. Bu kararın ardından

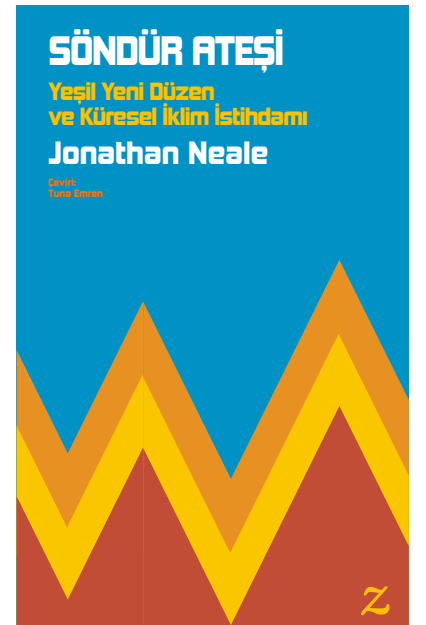
dijital yayın platformlarına yayın lisansı alma zorunluluğu getirildi. RTÜK başkanı Ebubekir Şahin, Netflix'te yayınlanan "Aşk 101" dizisinde eşcinsel bir karakter olduğu yönündeki söylentiler üzerine "Toplumumuzu rahatsız edecek her türlü yayın içeriğine geçit vermemekte kararlıyız" ifadesini kullanmış ve Netflix'i sözlü olarak uyardıklarını dile getirmişti. 2021 yılında engellenen alan adı sayısı 575 bin iken bu sayı 2022 yılında 700 bini aştı.

Basın ahlakının ardına gizlenenler

Geçen yıl temmuz ayında yürürlüğe giren "Basın Ahlak Esasları" başlıklı yönetmelik, yetkililerin medya içeriklerini "ahlaka" dayalı olarak sansürlemesine olanak

tanılarak özellikle LGBTQ+ bireyler ile ilgili haberlerin engellenmesinin önünü açtı.

Basın özgürlüğüne bir başka büyük darbe de AKP ve MHP'nin hazırladığı, "dezenformasyonla mücadele yasası" adı verilen ama gazetecilik meslek örgütlerinin "sansür yasası" olarak adlandırdığı, dezenformasyon yaymakla suçlananların üç yıla kadar hapis cezasına çarptırılmasını öngören kapsamlı bir kanun teklifinin, yine geçen yıl ekim ayında Meclis Genel Kurulu'nda kabul edilmesiyle gerçekleşti. Bu yıl yaşadığımız depremlerden sonra ihmallerini eleştiren sitelere yönelik kısıtlamalar kapsamında Ekşi Sözlük'e getirilen erişim engeli de hala sürüyor.

Z YAYINLARI

GAZETE

DAĞITIMCIMIZDAN

İSTEYİN

MARKSİZM 2023: KAPİTALİZME MEYDAN OKUMANIN PLATFORMU

DİLA AK

Her mevsimin yeri bende ayırdır, pek tabii ki her biri farklı bir özelliğiyle öne çıkar. İçerisinde bulunduğumuz bahar ayları da hep bir tazelik habercisi olarak tasvir edilir, yenilikle, hayatla, aşkla, umutla, büyüme ile özdeşleştirilir.

Dünyanın pek çok yerinde krizler yaşanırken, aynı zamanda pek çok yerde milyonlarca insan sokağa çıkarak, greve giderek bu krizlerle mücadele ediyor. Türkiye'de yaşayan bizler de gerek küresel çapta olsun, gerek bu topraklara özgü olsun, pek çok krizle mücadele ediyoruz. Şubat ayında 11 ili vuran depremler binlerce insanın ölmesine, binlerce insanın evinden olmasına ve yaşadığı yerden göç etmesine sebep oldu. Hâlâ pek çok insan çadırlarda hayatta kalmaya çalışıyor. Depremin sonrasında ortaya çıkan atmosfer pek çok insanda büyük bir öfke birikmesine sebep oldu.

14 Mayıs'ta ise hepimizi Cumhurbaşkanlığı ve 28. Dönem Milletvekili Seçimleri bekliyor. 7'sinden 77'sine pek çok insan gündür bu seçimlere kitlenmiş durumda; her sohbet ortamında seçimlerin konuşulduğu bir an mutlaka oluyor. Seçimlerin sonucu ne olur hep beraber göreceğiz ama toplumun büyük bir kesiminin büyük bir umutla 15 Mayıs'ta bir tazelik, yenilik beklediğini söylemek mümkün.

Daha önce de duyurusunu yaptığımız gibi, seçimler öncesinde, 5-7 Mayıs'ta Cezayir Toplantı Salonu'nda, hem kü-

Önceki Marksizm toplantılarından bir kare

resel hem de Türkiye sınırları içerisindeki krizleri anlamak, açıklamak, tartışmak, örgütlenmek ve değiştirmeye yönelik neler yapmamız gerektiğini konuşmak için çeşitli konuşmacıların olacağı 11 toplantıda bir araya geleceğiz. Tartışılacak konular arasında solun milliyetçilikle imtihanından, cumhuriyetin öteki tarihine; faşizmden, kadınlar ve LGBTİ+'ların direnişine; iklim adaletinden, medya ve yüzleşmeye; Arap Baharı'ndan başlayarak Fransa 2023'e ve göçmenlere yönelik ırkçılığa; savaşlardan yoksulluğa; felaketlerden isyanlara kadar pek çok konuyu birlikte tartışacağız.

Elbette seçimler de özel bir başlık olarak Marksizm gündemlerinden birisi olacak. 2022'de kabul edilen yeni seçim yasası ile birlikte ittifakların baraj geçirmek dışında bir artışı kalmadı. Milletvekili seçimlerinde ittifak içi ya-

da ittifak dışındaki tüm partiler birbirleriyle rekabet halinde olacak. Dezavantajlı konumdaki küçük partiler için en rasyonel olan durum, ittifakında bulunan büyük partilerle ortak liste çıkarmak olarak karşımıza çıkıyor. Ortak liste ya da milletvekili adayları listesinde göze çarpanlardan birisi de kadın temsiliyetinin yetersizliği. Siyasi partilerin 2020 kadın milletvekili oranlarına göre meclis içerisinde en çok kadın vekil oranını %40 ile HDP elinde tutuyor. Önümüzdeki seçimler içinse Yeşil Sol Parti, 270 kadın aday ve %45 oran ile en üst sırada ve 34 bölgede kadın adayları 1.sırada yer alıyor. Bu oran diğer partilerin kadın milletvekili oranlarına kıyasla iyi olmakla birlikte, meclisin tamamında kadın vekil oranı şu an %17, elbette yeterli değil ve kabul edilemez. Bu durumun en az %50-%50 temsiliyete getirilmesi çok önemli.

DÜNYAYI BİRLİKTE DEĞİŞTİRELİM

Sosyalist İşçi gazetesini yayınlayan DSİP üyelerinin savunduğu temel fikirler:

AŞAĞIDAN SOSYALİZM

► Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

REFORM DEĞİL DEVRİM

► İçinde yaşadığımız sistemin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur. İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir. Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

KADINLARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur. Toplumsal cinsiyetçiliğe taviz veren, kadınların özgür olmadığı bir sosyalizm olmaz, kadınların bugünkü mücadelesi ve sosyalizm olmadan da kadınlar nihai özgürlüğü kazanamaz.

INTERNASYONALİZM

► Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar. Tek bir ülkede sosyalist devrim ancak bu devrim bir dünya devrimiyle desteklendiği ölçüde sosyalizme doğru ilerleyebilir.

IRKÇILIĞA DURDE!

► Sosyalistler ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşıdır. İrkçılık tazviz verilebilecek bir fikir değildir.

LGBTİQ+LARIN ÖZGÜRLÜĞÜ

► LGBTİ+'ların özgürlük mücadelesi tüm ezilenlerin özgürlük mücadelesinden bağımsız düşünülemez. Sosyalistler bu mücadelenin en önünde yer alırlar.

SAVAŞA HAYIR!

► Bizler tüm savaşlara karşıyız. Aynı zamanda biliyoruz ki kendi egemen sınıfını savunan, aynı zamanda antikapitalist olmayan bir antiemperyalizm milliyetçiliği savunmak anlamına gelir ve milliyetçiler gerçekten savaş karşıtı olamazlar.

HALKLARIN EŞİT KOŞULLARDA KARDEŞLİĞİ

► Sosyalistler bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar, bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

İKLİM KRİZİ KAPİTALİZMİN ÜRÜNÜDÜR

► Hem iklim değişikimini durdurmak hem de nükleer, kömür, petrol, gaz gibi tehlikeli ve kirlili enerji kaynaklarının kullanılmasını engellemek, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin temel bir ögesidir.

STALİNİZM SOL DEĞİLDİR

► SSCB, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir. İşçilerin ücretli emek sömürsüne maruz kaldığı, aşağıdan yukarıya doğru işleyen özyönetim organlarının ortadan kaldırıldığı ya da olmadığı, dolayısıyla işçi sınıfının siyasal iktidarı kolektif bir şekilde ellerinde toparlayamadığı rejimler sosyalist rejimler olamaz.

DEVİRİMCİ PARTİ

► Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

► Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

► İşçi sınıfının kurtarıcılara ihtiyacı yoktur. Sosyalizm, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi mücadelesinin ürünüdür.

Siz de bu fikirleri savunuyorsanız, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi'ne üye olarak antikapitalist bir odağın inşasına katkı verebilirsiniz!

MARKSİZM 2023 PROGRAMI

5 Mayıs

17:00-18:30: İttihat Terakki, Kemalizm ve Cumhuriyet Tarihi: Solun milliyetçilikle sınava

19:00-20:30: 14 Mayıs Seçimleri- Sandıkta da sokakta da: KİMİ DIŞLIYORSANIZ HEPİMİZ OYUZ! Sokakta direniş, sandıkta Yeşil Sol'a!

6 Mayıs

11:00-12:30: Cumhuriyet Tarihi ya da 'Ötekiler'in 100 Yılı 13:00-14:30: Faşizm, Sınıflar ve Devlet: Marksist Bir Tartışma

15:00-16:30: Toplumsal cinsiyetçi baskılar, kadınların ve LGBTİ+'ların direnişi

17:00-18:30: Yokoluş/varoluş sorunu: İklim Adaleti için

Acil tedbirler

19:00-20:30: Arap Baharı'ndan Fransa 2023'e: Kitle eylemleri döngüsü, reformlar ve devrim

7 Mayıs

11:00-12:30: Forum- Göçmenlere Yönelik İrkçı Saldırgan Tavır Kime Hizmet Ediyor? Nasıl Durdurabiliriz?

13:00-14:30: Lenin'in Fikirleri 21. Yüzyılda Ne Anlama Geliyor?

15:00-16:30: Medya ve Yüzleşme

17:00-18:30: İrkçılık, İklim Krizi, Savaşlar, Yoksulluk, Felaketler ve İsyenlar: YA SOSYALİZM YA BARBARLIK

Cezayir Toplantı Salonu Adres: Hayriye Cad. 12 Galatasaray Beyoğlu 34425 İstanbul

İletişim: 0555 727 26 21

MİLYARDERLER VAR OLMAMALI

TUNA EMREN

ABD menşeli Forbes dergisi 2023'ün en varlıklı milyarderlerini açıkladı. Milyarder Listesi'nde Türkiye'den 26 isim yer alıyor.

Listenin ilk sırasında dünyanın en büyük lüks tüketim markalarından biri olan Louis Vuitton'un sahibi Bernard Arnault ve ailesi var. Onu teknoloji tiranları takip ediyor; ikinci sırada Elon Musk, üçüncüdeyse Jeff Bezos bulunuyor. Onların ardından da veri tabanı yazılımları üreten Oracle'ın yöneticisi Larry Ellison geliyor.

Türkiye'nin en varlıklı milyarderleri sıralamasının ilk üçü ise şöyle:

- 1- İbrahim Erdemoğlu
- 2- Murat Ülker
- 3- Ali Erdemoğlu

Servetiniz yoksullardan çaldıklarımızdır!

Oxfam raporlarının ortaya serdiği üzere; dünyanın en zengin yüzde 1'lik kesimi son iki yılda küresel nüfusun yüzde 99'unun toplamından iki kat fazla servet biriktirdi.

2020'den bu yana süren pandemi ve hayat pahalılığı krizinde, tüm yeni servetin yüzde 63'ü en zengin yüzde 1 tarafından ele geçirilirken bizler sadece yüzde 37'sini bölüştük. Şöyle de ifade edilebilir; küresel nüfusun en alttaki yüzde 90'lık kesiminde yer alan bir kişinin kazandığı her 1 dolarlık yeni küresel servete karşılık bu milyarderlerin her biri yaklaşık 1,7 milyon dolar kazandı.

Milyarderlerin servetlerinde olağanüstü artışlar da mevcut. 2020-23 dönemi, dünyanın hemen her yerinde işçi ücretlerinin enflasyonun altında ezildiği, hatta işçilerin birçok ülkede açlığa sürüklendiği yıllar oldu. Küresel ölçekte sayılarının 2 milyarın üzerinde olduğu tahmin edilen bu işçiler günden güne yoksullaştınlırken bu milyarderlerin serveti günde 2,7 milyar dolarlık bir artış gösteriyordu.

Onlar sıradan bir çantayı asgari 40-50 bin TL gibi dudak uçuklatan fiyatlardan satın aldıkları Louis Vuitton'un sahibini dünyanın en zengin milyarderi konumuna getirecek ölçüde lükse düşmüşken bizlere de onlardan geriye kalan kırıntılar düşüyor.

Sözgelimi, Türkiye'nin en zenginleri sıralamasının ilk üçünde hem birinci hem de üçüncü sırayı doldurmuş olan Erdemoğlu ailesi, holdinglerinin web sitesi üzerinden paylaştıkları duyuruda, deprem bölgesinde ikamet eden çalışanlarına 10'ar bin TL nakdi destek sunduklarını açıklamış. Forbes, İbrahim ve Ali Erdemoğlu'nun toplamda 10 milyar dolar'dan fazla serveti olduğunu söylüyor. 10 milyar dolar nerede, 10 bin TL nerede... Bunca zenginliğe rağmen, her şeyini kaybetmiş olan işçilerine uzattıkları elde yine kırıntılardan başka bir şey yok. Bir diğeri, yani listenin ikinci sırasındaki Murat Ülker'in holdingi ise yine web sitesinden paylaşılan bir açıklamada, deprem bölgesine toplamda 20 tır ürün sevkiyatı yapacaklarını yazmış. Hepsini bu... Altı tane si ulaşmış, 14 tanesi henüz yola bile çıkmamış 20 tır. Onun da serveti 5 milyar dolar'ın üstünde.

Zenginleri yeme, bu eşitsizliği sonlandırma zamanı geldi

Tüm milyarderler zalimdir, çünkü sistemin kendisi zalimdir.

Milyarderler kapitalizmin bir 'yan ürünü' değil, emek sömürüsüne dayalı olan bu sistemin fiilen hedeflenmiş ürünleridir. Zenginliği yaratan unsur, yani ortadaki değer gerçek kaynağı işçilerin emek gücü olsa da aslında işçiler emeklerinin sadece küçük

bir kısmını ücret olarak geri alabiliyor ki bu da biz Marksistlerin 'artı değer' dediği şeyi ortaya çıkarıyor. İşte açgözlü milyarderlerin servetinin temelinde de bu var. Rekabet onları, işçilerden kırmaya zorladıkça kârlarını maksimize edebilmek, piyasadaki konumlarını sürdürebilmek adına işçiler tarafından üretilen değere giderek daha fazla el koyuyor, toplumun ezici çoğunluğunu her şeyden yoksun bırakıyorlar.

Bu acımasızların hepsinden, yani dünyanın tüm milyarderlerinden servetlerinin sadece yüzde 5'ini geri istesek bile yılda 2 trilyon dolar civarında bir gelir elde edilir ve 2 milyar insan aşırı yoksulluk sarmalından kurtulurdu. Servetlerine el koyabilseydik, gezegenin ve toplumların tüm radikal sorunlarına çözüm sunabilme imkânı doğardı. Örneğin açlığı tarihe gömer, herkesin sağlıklı yaşamasını hedefleyen evrensel bir sağlık sistemine kavuşur, ısınma ve barınma sorunlarını geride bırakır, iklim krizini durdurabilmek için bir fırsat penceresi aralardık. Kaldı ki en zengin milyarderler (çevreyi kirleten yatırımları yüzünden) ortalama bir insandan bir milyon kat daha fazla karbon salıyor.

Ancak servetin aşırı yoğunlaşmasına son verip toplumların refah seviyesini yükseltmeyi hedeflemek yerine, hepimizden çalan bu süper zenginleri beslemeyi, üstüne bir de vergi indirimleri sunmayı tercih edi-

yorlar. Örneğin, dünyanın en zenginlerinden biri olan Elon Musk, 2014-2018 yılları arasında yaklaşık yüzde 3'lük bir "gerçek vergi" ödedi. Yine Oxfam'a göre, dünya genelinde her bir vergi dolarının sadece dört senti onların serveti üzerinden geliyor.

Küresel nüfusun büyükçe bir dilimi en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz, günlük fedakarlıklar yapmak zorunda kalırken onlar en çılgın hayallerini bile çoktan eskitti.

Süper zenginleri ve büyük şirketleri acilen vergilendirmek zorundayız ki üst üste gelen krizleri sonlandırabilelim, sonlandırmadığımız krizleri de fırsata çevirmelerine izin vermeyip hiç değilse biraz nefeslenebilelim. Ne var ki bu da geçici bir çözümdür.

Milyarderler var olmamalı.

Her bir milyarder, demokrasi ve eşitlik adına, yaşanabilir bir dünya adına atılabilecek tüm adımların önünde, aşılması gereken büyük birer engel, devrilmesi gereken birer Golyat gibi yükseliyor. O serveti gerçek sahiplerine, toplumlara yeniden bölüştürmek zorundayız. Fakat bunu başarmann yolu onların sağduyularına hitap etmekten değil, onlara karşı örgütlü bir mücadele yürütmekten geçiyor.